

Особны забълъжванія (отъ стр. 192.)

I. — Русский единъ Литераторъ, Востоковъ дѣли исторіята на писменното разработванье на церковно-славенскыя языкъ (т. е. старо-българскый) на *три периода*: *първыйтъ* отъ тѣхъ са простира отъ Кирила и Методія, или отъ IX-то столѣтіе до XIII-то, когато церковныйтъ языкъ и книгытъ станѣли достояніе на народа (русскый) и когато отъ народното употребеніе той зель да прави нѣкои устъпки въ полза на общеупотребителныя языкъ. *Вторыйтъ периодъ* са простира отъ XIII-то столѣтіе до XVI-то, когато са явилъ печатный текстъ на книгытъ отъ св. писаніе и когато въ Руссія начнахли ужъ да исправятъ языка на тѣзи послѣднитѣ; туй мнимо исправянье са начнало и свършило при знаменити р. Патр. Никона (1652—1667), и Московскыйтъ съборъ (1667), който былъ свыканъ да сѣди того-зи патріарха, утвърдилъ направеното отъ него *исправяніе на церковныйтъ книгы*. — И туй, по наше мнѣніе не ё было безъ вліяніето на греко-фенерскытъ пастыри, конто были по онуй време (1654) въ Москва. — *Третійтъ периодъ* са простира отъ XVI-то столѣтіе до наше време и са характеризова най-добрь съ сближеніето на старо-българскыя языкъ съ народныя русскый — отъ което излѣзе церковно-славенскыйтъ языкъ, — и съ распростираньето на книгытъ отъ церковно-русскыя печать въ България и въ Сръбско.

«Туй, ученыйтъ нашъ археологъ, казва професоръ Зеленецкій (а) за Востокова, приема три рода отъ церковно-славенскый языкъ: *древнѣйшій*, който са срѣща въ рж-кописитѣ отъ X-й—XIII-й вѣкъ; *средній*, който са обра-

(а) Гл. неговата рѣчь „О началѣ и образователяхъ языка церковно-славянскаго“ стр. 67.